

NAŁOMIONY (7) *part praet pass pf*

a oraz oba o jasne.

sg m N *nałomiony* (1). ◇ f G *nałomion(e)j* (3). ◇ L *nałomion(e)j* (1). ◇ n N *nałomion(e)* (1). ◇ A *nałomion(e)* (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVII w. s.v. nałamać.

Trochę złamany, nadwerżony; afflictatus, infractus Mącz; confractus PolAnt (7) : A dla tego tak mowi Pan Bog/ Oto ia oborzę się ná Fáraóná Krolá Egipskiego/ á złamię ramię iego mocne y náłomione [*brachium eius forte, sed confractum Vulg*]/ á wybię miecz z rąk iego. *BibRadz Ez 30/22, Is 36/6.*

Zwrot bibl: »trzciny náłomionej nie dołam(yw)ać« (3): Chrístus zaś grzełzne przyśzedł wzywác ku pokáianiu: Y tak káždemu vpádłemu vmie folgowác/ że trzciny náłomionej nie dołamie/ áni knotu kurzácего sie zágałza. [*Calamum quassatum non conteret et linum fumigans non exstinguet Vulg Is 42/3*] *CzechRozm 95, 234; CzechEp 18.*

Szereg: »náłomiony, náslabiony« (1): *Infractus, Náłomiony/ Náslabiony Mącz 135d.*

W przen (1) : *Fortuna afflictata, Podelźle/ Náłomione łzczęście. Mącz 130b.*

Cf **NAŁOMIĆ**

DD